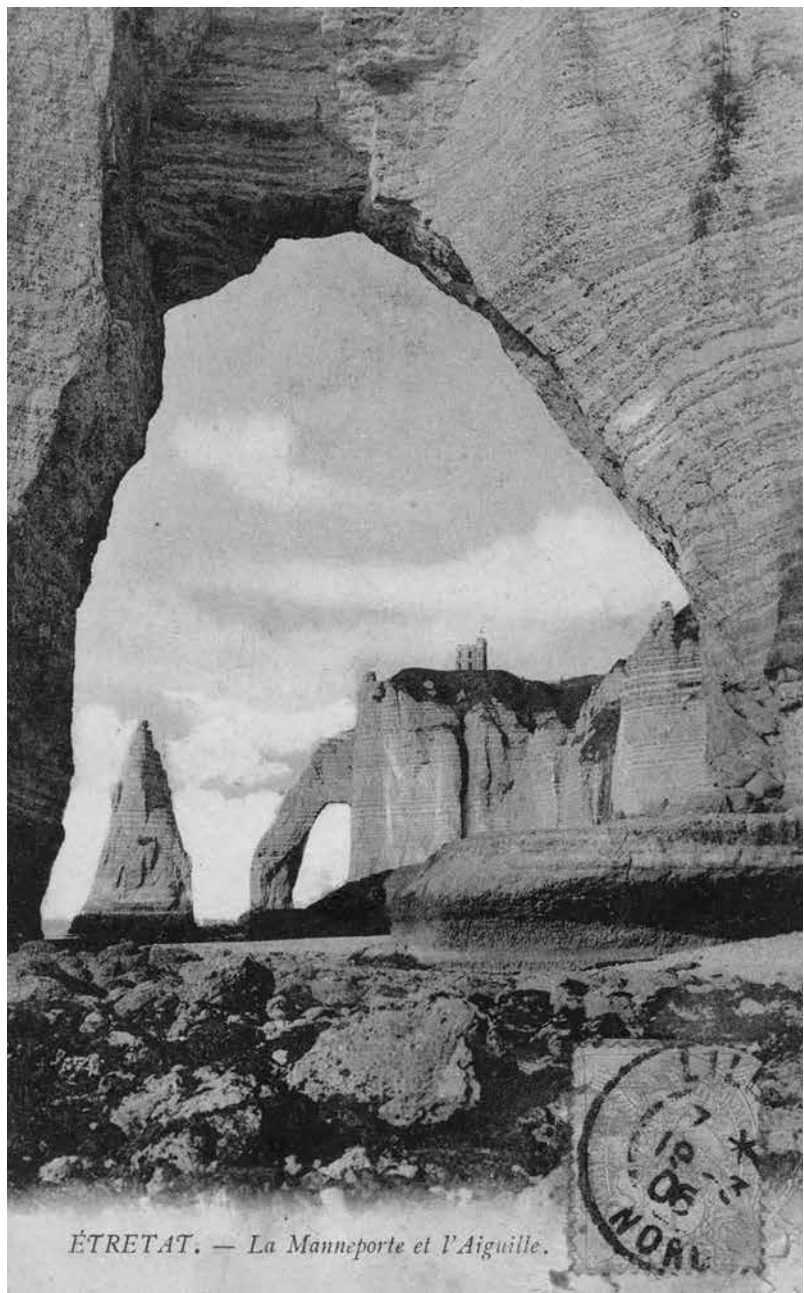


Maurice Leblanc bij Uitgeverij Oevers:

Arsène Lupin, gentleman-inbreker (2016)

Arsène Lupin versus Herlock Sholmes (2016)

Arsène Lupin, De Holle Naald (2019)



ÉTRETAT. — La Manneporte et l'Aiguille.



MAURICE LEBLANC

De Holle Naald

Vertaald uit het Frans
door Lianne Speur



Uitgeverij Oevers
Zaandam 2021

Eerste druk maart 2019
Tweede druk maart 2021
Derde druk april 2021

Oorspronkelijke titel *L'Aiguille creuse*,
Éditions Pierre Lafitte, 15 juni 1909
Nederlandse vertaling © Uitgeverij Oevers, 2021
Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk
Martijn Couwenhoven, Uitgeverij Oevers

NUR 331
ISBN 9789492068606
www.uitgeverijoevers.nl

INHOUD

I Het schot
7

II Isidore Beautrelet, leerling uit de hoogste klas
33

III Het lijk
62

IV Oog in oog
87

V Op het spoor
115

VI Een historisch geheim
134

VII Het verdrag van de Naald
157

VIII Van Caesar tot Lupin
182

IX Sesam open u
201

X De schatten van de koningen van Frankrijk
221

HET SCHOT

Raymonde luisterde aandachtig. Het geluid klonk opnieuw en tot tweemaal toe duidelijk genoeg dat zij het kon onderscheiden van de verwarde geluiden waaruit de grote nachtelijke stilte bestaat, maar zo zwak dat ze niet zou hebben kunnen zeggen of het dichtbij was of ver weg, of het weerklonk tussen de muren van het grote kasteel of dat het van buiten kwam uit de donkere hoeken van het park.

Zachtjes stond ze op. Haar raam stond op een kier, ze deed het wagenwijd open. De heldere maan scheen op een rustig landschap van gazons en struikgewas waarin de verspreide ruïnes van de oude abdij zich als tragische beelden aftekenden, verminkte zuilenstukken van spitsbogen, de resten van een overdekte zuilengalerij en overblijfselen van steunbogen. Een zacht windje fladderde over de dingen, geruisloos glijdend door de kale en onbeweeglijke kruinen van de bomen, de ontluikende blaadjes aan de struiken be-roerend.

En plotseling hetzelfde geluid... Het kwam van links en van een verdieping lager, dus uit de salons die zich in de westelijke vleugel van het kasteel bevonden.

Hoewel ze dapper en flink was, greep de angst haar naar de keel. Ze schoot haar peignoir aan en pakte lucifers.

‘Raymonde... Raymonde...’

Een nauwelijks hoorbare stem riep haar uit de aangren-

zende kamer, waarvan de deur niet dicht was. Op de tast was ze er op weg naartoe, toen Suzanne, haar nichtje, uit die kamer kwam en haar om de nek viel.

‘Raymonde... Ben jij het? Heb je het gehoord?’

‘Ja... Slaap je dan niet?’

‘Ik denk dat de hond me wakker heeft gemaakt... Even geleden... Maar hij blaft niet meer. Hoe laat zou het zijn?’

‘Ongeveer vier uur.’

‘Luister... Er loopt iemand in de salon.’

‘Er is geen gevaar, Suzanne, je vader is er.’

‘Maar er dreigt gevaar voor hém. Hij slaapt naast de kleine salon.’

‘Meneer Duval is er ook...’

‘Aan het andere eind van het kasteel... Hoe kan hij dat nu horen?’

Ze aarzelden omdat ze niet wisten waartoe ze moesten besluiten. Moesten ze om hulp roepen? Ze durfden het niet, zó schrikjagend leek hun het geluid van hun eigen stem. Suzanne was naar het raam gelopen en onderdrukte een gil.

‘Kijk... een man bij de vijver!’

Inderdaad liep er een man snel weg. Hij droeg een vrij groot voorwerp onder zijn arm waarvan zij niet konden zien wat het was en dat hem het lopen bemoeilijkte doordat het tegen zijn been slingerde. Ze zagen hem vlak langs de oude kapel gaan en de weg inslaan naar een poortje dat zich in de muur bevond. Die poort moest open zijn, want de man verdween plotseling en ze hoorden het gebruikelijke geknars van de hengsels niet.

‘Hij kwam uit de salon,’ stamelde Suzanne.

‘Nee, als hij over de trap en door de gang gekomen was, zou hij veel meer naar links zijn uitgekomen... Tenzij...’

Dezelfde gedachte kwam bij hen op. Ze bogen zich uit

het raam, er stond een ladder tegen de voorgevel die rustte tegen de eerste verdieping. Een zwak schijnsel verlichtte het stenen balkon. Een andere man, die ook iets droeg, liep over dat balkon, liet zich langs de ladder glijden en verdween langs dezelfde weg.

Suzanne viel verschrikt en machteloos op haar knieën en stamelde: ‘Laten we iemand roepen... We moeten om hulp roepen!’

‘Wie zou er dan komen? Je vader? En als er nog meer mannen zijn die hem aanvallen?’

‘We zouden het personeel kunnen waarschuwen... Jouw bel staat met hun verdieping in verbinding.’

‘Ja... ja... dat is misschien een idee... Als ze maar op tijd komen!’

Raymonde zocht vlak naast haar bed naar de elektrische bel en drukte erop. Ze hoorden hem boven rinkelen, en ze hadden de indruk dat men ook beneden het schelle geluid ervan moest horen.

Ze wachtten. De stilte werd angstaanjagend en de zwakke wind bewoog zelfs de blaadjes van de struiken niet meer.

‘Ik ben zo bang... Ik ben zo bang...’ herhaalde Suzanne.

En in de donkere nacht weerklonk er plotseling onder hen het lawaai van een gevecht, het gekraak van omvergegooide meubels, gegil, een hees gekreun, het reutelen van iemand die men de keel afsnijdt...

Raymonde vloog naar de deur. Suzanne ging wanhopig aan haar arm hangen.

‘Nee... laat me niet alleen... Ik ben zo bang.’

Raymonde duwde haar terug en vloog de gang in, al gauw gevolgd door Suzanne, die schreeuwend van de ene muur naar de andere wankelde. Ze kwam bij de trap aan, stormde de treden af, wierp zich op de grote deur van de

salon en bleef plotseling als genageld op de drempel staan, terwijl Suzanne naast haar in elkaar zakte.

Op drie stappen afstand stond een man met een lantaarn in zijn hand. Met één beweging richtte hij die op de twee meisjes en verblindde ze met het licht, bekeek aandachtig hun gezichten en nam toen zonder zich te haasten en met beheerste bewegingen zijn pet, raapte een stuk papier en twee stukjes stro op, wiste de sporen op het tapijt uit, liep naar het balkon, draaide zich naar de meisjes, groette hen nederig en verdween.

Suzanne rende als eerste naar de kamer die tussen de grote salon en de kamer van haar vader lag. Maar ze was nog niet binnen of een afschuwelijk schouwspel deed haar hevig schrikken. Bij het schuin binnenvallend schijnsel van de maan zag ze twee levenloze lichamen naast elkaar op de grond liggen.

‘Vader! Vader, bent u het? Wat hebt u gezien?’ riep ze verschrikt uit terwijl ze over een man gebogen stond.

Even later bewoog graaf de Gesvres zich. Met gebroken stem zei hij: ‘Wees maar niet bang... Ik ben niet gewond... En Daval? Leeft hij nog? Dat mes... Dat mes...’

Op dat moment kwamen er twee knechten binnen met kaarsen. Raymonde wierp zich bij het andere lichaam op de grond en herkende Jean Daval, secretaris en vertrouwensman van de graaf. Zijn gezicht had al een lijkkleur gekregen.

Ze stond op, ging terug naar de salon, nam uit het wapenrek aan de muur een geweer waarvan ze wist dat het geladen was, en ging het balkon op. Er waren zeker niet meer dan vijftig of zestig seconden verlopen sinds de man zijn voet op de eerste tree van de ladder had gezet. Hij kon dus nog niet ver weg zijn, temeer omdat hij zo voorzich-

tig was geweest om de ladder te verplaatsen zodat men die niet meer kon gebruiken. En inderdaad ontdekte ze hem al gauw, lopend langs de ruïnes van het oude klooster. Ze legde het geweer aan, richtte rustig en vuurde. De man viel neer.

‘Raak! Je hebt hem geraakt!’ riep een van de knechten. ‘Die hebben we te pakken! Ik ga ernaartoe.’

‘Nee, Victor, hij staat op... Ga snel de trap af en ren naar het poortje. Alleen daardoor kan hij zich uit de voeten maken.’

Victor haastte zich, maar nog voordat hij in het park was aangekomen, was de man weer gevallen. Raymonde riep de andere knecht.

‘Albert, zie je hem daar beneden? Vlak bij de grote bogengang?’

‘Ja, hij kruipt in het gras... hij is er geweest...’

‘Houd hem vanaf hier in de gaten.’

‘Hij kan onmogelijk ontsnappen. Rechts van de ruïnes ligt het open grasveld...’

‘En Victor bewaakt de poort links,’ zei ze en ze pakte haar geweer op.

‘U moet er niet heengaan, mejuffrouw!’

‘Zeker wel,’ zei ze gedecideerd, ‘laat me mijn gang maar gaan... Ik heb nog één kogel... Als hij beweegt...’

Ze ging naar buiten. Even later zag Albert haar in de richting van de ruïnes lopen. Vanuit het raam riep hij:

‘Hij heeft zich achter de bogengang gesleept. Ik zie hem niet meer... Voorzichtig, mejuffrouw...’

Raymonde liep om het oude klooster heen om de man iedere vluchtroute af te snijden. Albert verloor haar uit het oog. Toen hij haar na een paar minuten nog niet zag, begon hij ongerust te worden, en terwijl hij de ruïnes in de gaten

hield, probeerde hij bij de ladder te komen in plaats van de trap te nemen. Toen dat gelukt was, ging hij er snel langs naar beneden en rende recht op de bogengang af waar hij de man voor het laatst had gezien. Dertig stappen verder vond hij Victor, die Raymonde zocht.

‘Hoe staat het ervoor?’ vroeg hij.

‘Onmogelijk om hem te pakken te krijgen,’ zei Victor.

‘En de poort?’

‘Daar kom ik net vandaan... hier is de sleutel.’

‘Toch... moet hij...’

‘Oh, we krijgen hem wel... Over tien minuten hebben we de inbreker te pakken.’

De pachter en zijn zoon, wakker geworden door het schot, kwamen van de boerderij die vrij ver weg lag aan de rechterkant, maar binnen de omheining van de muren; ze waren niemand tegengekomen.

‘Natuurlijk niet,’ zei Albert, ‘de schurk is niet uit het doolhof van de ruïnes kunnen komen... We zullen hem in een of andere uithoek vinden.’

Ze zetten een nauwkeurige klopjacht op touw, doorzochten iedere struik en verwijderden de zware takken van de klimop die om de voet van de zuilen geslingerd waren. Ze verzekerden zich ervan dat de kapel goed afgesloten was en dat geen enkele ruit gebroken was. Ze liepen om het klooster heen en doorzochten alle hoeken en gaten. Het was tevergeefs. Ze deden maar één ontdekking: op de plaats waar de man, verwond door Raymonde, gevallen was, vonden ze een chauffeurspet van vaalrood leer. Verder niets.

Om zes uur 's ochtends werd de politie van Ouville-la-Rivière gewaarschuwd, en men begaf zich ter plaatse nadat ze per koerier een berichtje naar het parket van Dieppe hadden

gestuurd waarin de omstandigheden van de misdaad werden medegedeeld, de op handen zijnde gevangenneming van de hoofdschuldige en de ontdekking van zijn hoofddekseel en van het mes waarmee hij de misdaad had begaan. Om 10 uur kwamen twee auto's de lichte helling af die bij het kasteel uitkomt. In de ene, een fatsoenlijke bolide, zaten de plaatsvervangend procureur en de rechter van instructie met zijn griffier, in de andere, een eenvoudige open wagen, jonge verslaggevers die uit naam van *Journal de Rouen* en een grote Parijse krant kwamen.

Het oude kasteel kwam in zicht. De vroegere abdij van de monniken van Ambrumécý, verwoest tijdens de revolutie en gerestaureerd door graaf de Gesvres, die zich inmiddels twintig jaar de eigenaar mag noemen, bevat een complex van gebouwen waar een kanteel met een klok boven uitsteekt, en twee vleugels die elk omgeven zijn door een terras met een stenen balustrade. Over de muren van het park en aan de andere kant van de vlakke, die zich bevinden op de hoge Normandische rotsen, kun je tussen de dorpjes Sainte-Marguerite en Varengeville de blauwe streep van de zee zien.

Daar woont graaf de Gesvres met zijn dochter Suzanne, een knap en tener meisje met blond haar, en haar nichtje Raymonde de Saint-Véran, die hij twee jaar geleden had opgenomen toen Raymonde door de plotselinge dood van haar vader en moeder wees was geworden. Het leven op het kasteel was rustig en regelmatig. Van tijd tot tijd kwamen wat buurtgenoten op bezoek. 's Zomers ging de graaf bijna iedere dag met de twee meisjes naar Dieppe. Hij was een forse man met een knap, ernstig gezicht en grijze haren. Hij was heel rijk, beheerde zelf zijn vermogen en hield, geholpen door zijn secretaris Jean Daval, toezicht op zijn landerijen.